

Dagmar Hochová

Dagmar Hochová se narodila 10. března 1926 v Praze. V letech 1942 až 1946 studovala na Státní grafické škole u prof. Jaromíra Funkeho a prof. Josefa Ehma. V letech 1947 až 1953 obor filmové fotografie na Filmové fakultě AMU v Praze. Od padesátých let je členkou fotografické sekce Svazu výtvarných umělců. Je představitelkou české dokumentární a humanisticky orientované fotografie. Většinou pracuje ve větších cyklech (od 60. let Děti, Síla věků, Dvojice, Svátky a Slavnosti). V roce 2001 jí byla při příležitosti státního svátku 28. října udělena medaile Za zásluhy za vynikající umělecké výsledky. Má za sebou více než 60 výstav. Je autorkou řady fotografických publikací; v roce 1984 vydalo nakladatelství Odeon v Praze její monografii od Bohuslava Blažka, v roce 2000 nakladatelství TORST od Frédérica Ripolliho. Žije a pracuje v Praze.

Dagmar Hochová mezi lidmi

Fotografka dětí, každodenní podoby města a jeho lidí

Výstava fotografií Dagmar Hochové představuje v Galerii Magna v Ostravě kolekci snímků proslulé české fotografky, která soustřeďuje její fotografickou práci od padesátých let do osmdesátých let dvacátého století. V souboru je zastoupen především její velký a nejnámější cyklus Děti z let 1958 až 1962, který svou živou bezprostředností, laskavým humorem a pohotovými záběry okouzluje diváky na celém světě a přináší jim radost.

K tomuto souboru je přičleněno také několik fotografií z Mezinárodní školy na velvyslanectví USA v Praze z roku 1969 a snímky z cyklu Bílá Hora – periferie z roku 1974, které zaznamenávají nespoutané hry dětí v krajině na předměstí Prahy. K fotografiím na téma Děti ale také patří snímky, dokumentující život mentálně postižených dětí, jimž řádové sestry Damiana, Bohdanka a Akvinela proměnily dětský ústav na domov (Poustevna – Velehrad, 1984).

Diváci se také setkají s cyklem fotografií, nazvaným Na náplavce (Arsemid – Kolem Vltavy), v němž Dagmar Hochová zachytila podivuhodnou podobu pražské náplavky; místa, na která se po léta dívá z okna svého půdního ateliéru na nábřeží. Některé fotografie z tohoto cyklu byly publikovány v knize Ivana M. Havla, jehož magický příběh Arsemid napsaný v sousedním domě vznikl v týchž letech jako autorčiny snímky, knižně však vyšel až v polovině devadesátých let.

Vystavené fotografie tvoří specifický celek, který ukazuje hry dětí, každodenní podobu města a jeho obyčejných lidí. Zpřítomňuje však také zvláštní atmosféru poválečných let, kdy děti, které si svobodně hrají na ulicích a periferii města, se staly největší nadějí společnosti. Pohled Dagmar Hochové je pohotově a bez cenzury zachycuje a také jim fandí. Tyhle děti vyrůstaly v lásce, i když většinou bez hraček, a všimněte si, že nezklamaly. Paměť odvahy a volnosti jim vrostla do srdcí a projevila se na prahu devadesátých let při obnově politické svobody celé společnosti.

Věra Jirousová

Spisovatelské portréty začaly vznikat koncem 60. let, nejprve na objednávku redakce Literárních novin jako obrazový doprovod k rozhovorům, později pokračovaly na vlastní pěst. Za každým snímkem je příběh setkání spisovatele a fotografky, která odmítá fotografovat nakvap a na film zachycuje vždy i kus sebe samé. Předem vím, co hledám, a když to tam nenajdu, tak radši nedělám.

Tuto cestu za spisovatelem jsem v uplynulých třicet letech podnikala pokaždé, když se mi k tomu naskytla příležitost.

Dagmar Hochová

Z cyklu *Děti*, 1960